

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. E.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2024, č. j. OAM-778/ZA-ZA12-K03-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2024, č. j. 20 Az 15/2024-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 5. 2024, č. j. OAM-778/ZA-ZA12-K03-2023, rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2]Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 10. 12. 2024, č. j. 20 Az 15/2024-41, zamítl jako nedůvodnou.

[3]Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její odmítnutí pro nepřijatelnost nebo zamítnutí.

[4]Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla stejně jako její doplnění podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zastoupen advokátem.

[5]Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6]O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7]Městský soud seznal, že žaloba obsahuje dvě námitky, a sice že (i) žalovaný nesprávně zjistil a vyhodnotil skutkový stav věci ve vztahu k rizikům pronásledování stěžovatele a bezpečnostní situaci v zemi jeho původu a že (ii) žalovaný uspokojivě neodůvodnil závěr o neudělení humanitárního azylu, resp. doplňkové ochrany, neboť se stěžovatele komplexně nedoptal na jeho zdravotní stav a situaci ohledně poskytování zdravotní péče v Nigérii.

[8]K námitce (i) městský soud poznamenal, že stěžovatel namítal hrozící pronásledování pro jeho příslušnost ke straně PDP a uskupení ASMAN. Při pohovoru však uvedl, že je podporovatelem strany APC, která je nyní vládní. Tvzení stěžovatele jsou proto rozporná. Stěžovatel opustil zemi původu v roce 2006, tedy před založením strany APC. Nadto v rozporu s informacemi obsaženými ve správním spisu tvrdil, že zemi původu navštívil v roce 2012, přičemž členové uvedeného uskupení tam byli v té době „v hledáčku policie“ kvůli vraždě studenta. Ze spisu naopak vyplývá, že stěžovatel po opuštění země původu cestoval výhradně po Evropě. S ohledem na výše uvedené lze souhlasit s žalovaným, že jeho azylový příběh není věrohodný a obsahuje zásadní rozpory. Nadto jsou tvrzení stěžovatele ohledně obav z pronásledování poměrně vágní. Stěžovatel tedy neprokázal oprávněnou obavu z pronásledování v Nigérii, a proto mu nemůže být udělen azyl ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalovaný se rovněž uspokojivě vypořádal se zákonnými důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Stěžovateli podle shromážděných informací nehrozí trest smrti, mučení či jiné nelidské zacházení ani riziko v souvislosti s místním ozbrojeným konfliktem. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda není neudělení doplňkové ochrany v rozporu s mezinárodními závazky. Újma stěžovatele přitom nedosahuje potřebné intenzity ve vztahu k zásahu do rodinného života. Stěžovatel ostatně jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se v České republice cítí bezpečně a chce mít přístup ke zdravotní péči. Dále není zřejmé, proč by měl stěžovatel setrvat v České republice, aby byl v kontaktu s dcerou žijící v Německu.

[9]Námitku (ii) shledal městský soud nedůvodnou. Závěry žalovaného se zakládají na správním uvážení, bylo tak možné jen zhodnotit, zda žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, zda jeho postup odpovídá zásadám logiky a zda je v souladu s účelem sledovaným v § 14 zákona o azylu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany

pokračování

přítom není právní nárok. Žalovaný shledal, že zdravotní komplikace stěžovatele (zápal plic v Polsku, sarkoidóza v roce 2015 a zjištěná diskopatie několika plotének z roku 2023) nepředstavují azylově relevantní důvod. Městský soud proto shledal, že žalovaný zjistil skutkový stav spolehlivě. Postup žalovaného byl podle městského soudu logický, neboť stěžovatel uvedl jako jediný problém zápal plic prodělaný v Polsku, nicméně dodal, že nyní se cítí dobře (ostatní zdravotní obtíže zjistil sám žalovaný). Žalovaný proto neseznal skutečnosti zvláštního zřetele v souvislosti se zdravotním stavem stěžovatele. Z judikatury Nejvyššího správního soudu sice vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele je třeba považovat zvlášť závažné obtíže, jejichž léčba je v zemi původu objektivně nemožná. Zdravotní stav stěžovatele však této intenzity nedosahuje. Stěžovatel tvrdil, že důvodem jeho žádosti je „normální přístup ke zdravotní péči“, což není samo o sobě důvodem pro udělení humanitárního azylu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 4 Azs 7/2011-117). Městský soud proto konstatoval, že neudělení humanitárního azylu stěžovateli bylo logickým krokem. Tvrzené zdravotní obtíže nejsou ani důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Ta se obecně uděluje, hrozí-li cizinci v domovském státě nebezpečí vážné újmy. Tento pojem představuje legislativní zkratku pro skupinu rizik uvedených v § 14a odst. 2 zákona o azylu, která mají původ v jednání státních orgánů, soukromých osob nebo jejich skupin. Pro tento postup však nebyly dány zákonné předpoklady, žalovaný tedy správně rozhodl o neudělení doplňkové ochrany.

[10] Stěžovatel však namítá, že městský soud nesprávně posoudil vznesenou právní otázku, přičemž jeho závěry neodpovídají provedenému dokazování. Odůvodnění napadeného rozsudku je pak zmatečné. Z provedeného dokazování vyplynulo, že mu v domovském státě hrozí pronásledování v důsledku jeho členství ve skupině ASMAN. Detailně přitom popsal chod tamních gangů, který se vymyká kontrole policejních orgánů, přičemž při střetu s nimi utrpěl bodné zranění. Je přesvědčen, že žalovaný nevedl řízení způsobem, který by přispěl ke zjištění skutečného stavu věci, a to navzdory tomu, že je stěžovatel zapojen do protirežimní organizace, za což mu v domovském státě hrozí trest odnětí svobody. Podkladový materiál se nevěnuje pozici hnutí ASMAN, nebylo tak postaveno najisto, zda stěžovateli nehrozí při návratu do vlasti azylově relevantní nebezpečí. Městský soud také nedostatečně zhodnotil úroveň spravedlnosti v Nigérii. Rovněž nevypořádal důvody pro udělení humanitárního azylu opírající se o zdravotní omezení stěžovatele, které není v jeho domovské státě léčitelné.

[11] Nejvyšší správní soud v první řadě nepřisvědčuje tvrzení stěžovatele, že se městský soud nezabýval úrovní spravedlnosti v Nigérii. V této souvislosti lze odkázat na závěr napadeného rozsudku obsažený v jeho odstavci 32, kde se především ve spojení se zjištěnou nevěrohodností a zásadními rozpory ve stěžovatelově azylovém příběhu uvádí, že z podkladů pro rozhodnutí nelze seznat hrozbu pronásledování či odůvodněný strach z něho ve smyslu § 12 zákona o azylu. Rovněž se městský soud v odstavcích 34 až 39 napadeného rozsudku podrobně zabýval důvody pro udělení humanitárního azylu s ohledem na stěžovatelův zdravotní stav. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Je tedy možné konstatovat, že napadený rozsudek je přezkoumatelný.

[12] Stěžovatel dále namítá, že je odůvodnění napadeného rozsudku zmatečné, neboť jeho závěry nemají oporu ve správním spisu, resp. že městský soud nesprávně posoudil předloženou právní otázku. K výkladu pojmu zmatečnosti existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 29/2008-50, pod tento pojem „*v řízení podle soudního řádu správního spadají jen vady taxativně vypočtené v zákoně - tedy případy, kdy chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.*“. Z citované judikatury je evidentní, že výše namítané skutečnosti nemohou způsobit zmatečnost řízení před městským soudem, i kdyby bylo zatíženo tvrzenými vadami, k čemuž však z dále uvedených důvodů nedošlo.

[13] Těžiště kasační argumentace stěžovatele spočívá v nesouhlasu ohledně způsobu, jakým městský soud posoudil otázku neudělení mezinárodní ochrany z důvodu hrozící újmy pro příslušnost ke skupině ASMAN.

[14] Podle stěžovatele z provedeného dokazování vyplynulo, že mu v domovském státě hrozí pronásledování v důsledku jeho členství ve skupině ASMAN. K tomu uvádí, že detailně popsal chod tamních gangů, který se vymyká kontrole policejních orgánů, a při střetu s nimi utrpěl bodné zranění. Pomíjí však, že se závěry žalovaného, resp. městského soudu zakládají mimo jiné na rozpornosti jeho tvrzení. Stěžovatel totiž v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při následném pohovoru uvedl, že je podporovatelem strany APC, která je v současnosti vládní stranou, avšak následně tvrdil, že je členem uskupení ASMAN, odnoží opoziční strany PDP. Kromě toho městský soud seznal, že tvrzení stěžovatele týkající se možného pronásledování v zemi původu jsou vágní. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, podle nějž obecná tvrzení o obavách z pronásledování bez prokázání hrozícího nebezpečí nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Tyto závěry však stěžovatel žádným konkrétním způsobem nezpochybňuje, pouze obecně namítá, že městský soud vycházel ze skutkového stavu, který nemá oporu ve spise. Konkrétně podle něho z provedeného dokazování vyplynulo, že mu v domovském státě hrozí pronásledování v důsledku jeho členství ve skupině ASMAN, přičemž správnímu orgánu popsal činnost místních gangů. Ani v tomto případě však stěžovatel neuvádí, z jakých konkrétních podkladů toto nebezpečí vyplývá. Naopak tvrdí, že se podkladový materiál nevěnuje činnosti skupiny ASMAN. I v tomto ohledu považuje Nejvyšší správní soud tvrzení stěžovatele za rozporná, a tudíž nevěrohodná. Navíc žalovaný vycházel z toho, že nejsou dostupné žádné informace o existenci, potažmo činnosti uvedené skupiny a že k tvrzenému incidentu, při němž měl být stěžovatel zraněn, došlo před více než 25 lety. Proto podle žalovaného z tvrzení stěžovatele nevyplývá, že by mu v současnosti hrozilo obdobné nebezpečí. Ani tyto závěry žalovaného stěžovatel žádným způsobem nezpochybňuje.

[15] Za těchto okolností se Nejvyšší právní soud ztotožňuje s hodnocením městského soudu, které je v souladu s obsahem správního spisu. Je tak možné konstatovat, že městský soud rozhodl zcela v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího

pokračování

správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu